

RAZNO.

Pregnani kitajski cesar Hsü ang Tung, ki je sedaj v Mukdenu v Mandžuriji in katerega hočejo posaditi Japonci na prestol samostojne Mandžurije.

NAŠI POVERJENIKI izven Ptujja so sledeči: Za celo vzhodno Pohorje — Vlado Gal, Slovenska Bistrica. — Za mesto Maribor: Ciril Lappi Linhardova ulica 16, Konrad Žnuderl, Jadranska ulica 7; Kunstek Valentin, Nasipna ulica 58 — Pobrežje. — Za okrožje Sv. Bolfenk v Slovenskih goricah: Matija Belec, ljudski pisatelj istotam. — Za Dravsko polje sta poverjenika bivši državni poslanec Ivo Kirbiš, odlični združni delavec in posestnik v Prepolah p. Sv. Janž in Fr. Finžgar, bivši oblastni poslanec ter posestnik pri Sv. Marjeti na Dravskem polju, pošta Rače. — Imena drugih poverjenikov bomo naknadno javili v svrhu informacije vseh, ki hočejo biti prijatelji „Narodne Sloge“.

„V RESEN STUDIJ VSEM PTUJSKIM slojem“ svetuje ugledni dnevnik „Jugoslovan“ naš članek v prošli številki — „Vzroki ptujske nesloge“. — Mi smo zelo radovedni, kako resno bodo ljudje, ki so pri vladajoči neslogi prizadeti, odgovorili. Če pa bodo molčali pa ne bomo prav nič grešili, če zapišemo: „Kdor molči, pritrjuje.“ (Latinski za latince: Qui tacet consentire videtur! —)

NEVERJETNO, pa vendar resnično in — značilno! Pred poldrugim letom je kupil pekovski mojster in bivši ptujski župan g. Lozinšek konja za svoto Din 4.500. — Radi pomanjkanja krme je moral konja prodati. Na Katarininem sejmu je dobil zanj s posredovanjem mešetarja, kateremu je moral odšteti 50 din, za konja 800 din. (osemsto dinarjev), čeprav je bil brezhiben. Ker kupec ni imel denarja, ga mora prejšnji lastnik krmiti pogodbeno še 8 dni. Dnevna oskrba konja stane pri-

bližno 20 — 25 din. Zdaj pa računari računite!

PTUJSKA POLICIJSKA KRONIKA za čas od 14. do 19. novembra 1931. Aretacije: Te dni je bila Marjeta Kranje 24. l. stara iz Stojncev v Ptujskem hotelu aretirana radi tajne prostitucije in lažnega izpolnjevanja hotelskih prijav. Ker pa je bila že trikrat za slična dejanja predkaznovana, so jo oddali sodišču, kjer bo morala odsedeti 2 meseca in 8 dni prisojene ji kazni. Marija Š. iz Brega, 45. l. stara tudi rada s svojimi črnimi očmi pogleda za moškim. Tako se je zgodilo v noči od ponedeljka na torek, da si je v mestnem parku kar dva priskrbela. Tu pa je trojico zalotil stražnik ravno pri sklepanju kupčije. Morala je iti Micika v policijski zapor. Franc C. 18. let star iz Krčevine je po Ptuj poznani kot delomirnež in rad kaj potegne, pa le svojemu očetu. Tako se je zgodilo, da je pred kratkim obkradel očeta za dvokolo vredno 800. Din. in 250 Din. gotovine. Vse je hotel kar na hitro roko zapavit, vendar se je stražnikom posrečilo, ga še pravočasno izslediti in odvzeti dvokolo ter še nekaj gočvine. Ker pa je C. še mladoleten, se ga je oddalo starišem v strahovanje. Lešnik Ivan iz Rokovi pri Celju je bil od policije izsleden 18. t.m. ker ga zasleduje okrožno sodišče v Celju radi požiga v Arjivasi. Predan je bil navedenemu sodišču.

Prijavljenih je bilo 8. za kašljenja nočnega miru, 2 za krošnjarenje brez dovoljenja, 1. prestopok obrtnega reda in 12. radi prestopkov cest. pol. reda.

Širite „Narodno Slogo“!

Meh za smeh.

Pred „hauptmana“ stopila bom — Za fantiča prosila bom. —

Pedantnost.

Ob osmih zjutraj se je začelo delo, samo Stražarja ni. — Šef čaka nestrpno in končno okrog 9. ure pride Stražar: „Gospod šef oprostite, da sem zakasnil. Auto me je povozil!“ Šef (razburjeno): „Ali tak „špas“ traja več kot eno uro?“

KONEC SVETA.

Doktor Vseznal je predaval večji družbi o nastanku in koncu sveta. Predno je končal svoje predavanje, je dejal, da se bo svet razrušil v dobi 220 milijonov let. — Ta ugotovitev je razburila 22-letno gospodično Evaldijo, ki je nervozno kriknila: „Kaj v dobi 220 milijonov let?“ Profesor doktor Vseznal pa je dejal: „Ne, gospodična, v dobi 120 milijonov let, sem rekel!“ — Nato gospodična odvrne, očividno pomirjena: „Hvalabogu, da še-le v razdobju 120 milijonov let. Vsa sem bila prestrašena, da bi mogla doživeti sodnji dan!“

Primerni odgovor.

Srečala sta se dva soseda, ki sta si bila v kregu, pa kljub temu ogovoril Gašper Janeza; „No, no prijatelj kam greš?“ „Veš Gašper v London sem se nameril iti kar peš.“ A tako! No potem bom pa jaz preložil svoj obisk — zvedel sem, da si v norišnici na Studencu, pa sem te mislil obiskati.“

TA PREKLICANA POVODENJ.

Gost v gostilni: Kajne očka, da je bila pri vas velika povodenj? Gostl: Pa še kakšna; vse je poplaval; tudi v poslopja je namudrla voda! Gost: To pa vam že rad verjamem očka, saj se tudi očito pozna na vašem vinu.

Kdor oglašuje, napreduje!

PTUJSKI ČUK

Moje 11. poročilo.

Danes se bom omejil le na eno poročilo in ostal bom zvest svoji obljubi —

Frčal sem od gostilne do gostilne, ko je nastopil mrak, seveda, ker drugače spim.

In kaj sem videl? —

Čudno sem frčotal to noč. —

Pri „belem križu“ sem videl (o zakasnjeno poročilo!) — poroko. Ob tej priliki sem obema vso srečo želel. —

„Pri pošti“ pa je bil hudir; kajti tu sem se dobrega vina nalokal in greh bi bil, da vam te dobre gostilne ne bi priporočal. —

Tam mimo sem sfrčal k Stuhecu, kjer na roko gredo vsi „hecu“. In ker je tega bilo dovolj in mi je stopil v glavo alkohol, sem jo odkuril kakor grom v — naš Narodni dom. Tu se zbira družba zdrava, postrežba tu je prava. — A Mahorič je čuden tič; svetovno vojno je zakrivil! Od Nemcev je dobil on bič in namesto vencev — nehvaležnost od Slovencev!

Nekdaj „svoji k svojim“ bil je krik, danes „Heil und Sieg!“

Zdaj ves dan na „probe“ —, če res že ves je svet narobe. —

Od nevolje sva se zmenila s Sovico, da poletiva na švicarijo, kjer domuje moj bratranec — sokol. —

Tistikrat je ravno gospod Mirko, ki izredno ganljivo skrbi za naš ptičji

rod, pripravil večjo pojedino klobas v dobri veri, da se mu tudi gospodar ne izneveri. Zato sva se podala tja, da poiščema svojo „žlahoto“. Na žalost ni bilo tam nikogar od onih, katere smo iskali. Tam na švicariji ima moj starejši bratranec sokol svoje domovanje. Obisk je bil brez uspeha! — Nikogar doma. —

Žalosten sem odletel, spotoma premišljujoč o demokratizmu, bratstvu, solidarnosti in sličnih delikatesah...

Potem sem se vendarle vrnil nazaj. Namreč od jeze in da vidim, kaj je na stvari. Naš Mirko, ki tam v švicariji domuje je namreč naš dober prijatelj in zaščitnik. Pregarljivo je, kako nas obrani ob vsaki priliki.

In posledica tega?! —

Vse klobase je moral večinoma pojediti sam, vsledčesar 3 dni ni mogel krmiti — fazanov. — Ubogi Mirko, prijatelj vseh ptičev, žrtev svoje ljubezni! Mi te kljub temu ljubimo, dragec, — vedoč, da se je naš ptičji rod od hudobnih ljudi naučil hudobij in grdobij. —

Po vsem tem spoznanju sem odletel domov. Spotoma sem slišal, da so se peki, mesarji in trgovci medseboj zmerjali z grozno psovko: milijonarji! Kako je s to zadevo, pa vam bom opisal prav natančno v svojem prihodnem poročilu. Danes namreč kiham na vse štiri strani sveta! — Zato oprostite, prosim! —

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva.

(Dolje)

„Zapomni si nesrečno dekle: Vsi tlačani so ubogi ljudje, ki se igrajo žnjimi kruti in neznačajni graščaki po svoje volje. Glej, tudi tebi se je tako zgodilo! Le pomisli, to jutro si morala prisrezati, da boš za vedno morala molčati o svojem zapeljivcu. Ali ni res tako?“

Vsa v začudenju spregovori: „Za božjo voljo — človek božji! Ali ste čarovnik, ali kaj ste, da je vam vse to znano, saj drugače ne more to biti!“

Janeza je obdajalo skrito veselje, pa takoj si je mislil: Železo se takrat kuje, ko je razbeljeno. Zato je nadaljeval previdno:

„Micika, naj bom čarovnik ali ne, kar vem, pa vem —, a to ti še rečem: Jaz te rešim vseh skrbi. Oni zapeljivec te je potegnil v blato, a jaz te bom iz njega!“

„Oh, prijatelj nepoznani, to je nemogoče!“

Nato sta koračila dalje. Čudaški tujec je potrpetno dekletu pripovedoval raznotere stvari, kajpak le take, ki so zanj v korist. Dekle ga je čedalje bolj hvaležno pogledovalo, ko sta prišla izven gozda, mu je rekla: „Človek božji! Ali pa v resnici vse tako misliš —? Če je tako, naj bo, no vplivalo na priljubljeno mlado go-

— a tudi ti mi moraš dati prisežno izjavo, da mi tega ne boš nikdar očitil, namreč poznanstva z graščakom, pa to tudi, da ne boš sovražil otroka, ki bo prvi prišel na svet, — ker ni tvoj...“

Pri starodavnem zidanem križnem znamenju, je prisegel na to Janez. —

Zatem pa sta veselo hitela dalje v vas Podkraj, kjer je bil Micikin dom. Ta del hoje pa jima je krajšalo in razveseljevalo veselo petje ptičkov, ki so skakljali od veje do veje, žvrgoleč pesmi svojemu Stvarniku in lepemu dnevu...

Obema je bilo v srcu toplo. —

— — —

DRUGO POGLAVJE.

„Nedolžni otrok moj!“

— skivati se mora pred teboj —

oče tvoj —

Po tem razburljivem majniškem jutru, ko se je Micika zadnjič sestala z reberskim graščakom, pa v prvo z Janezom Marjetico, so minula tri leta. Mladi reberski graščak je bil že kajpak poročen; a ni imel nikakoršne sreče v zakonu. Raznotere nesreče so se kar jedna za drugo vrstile, pogostoma so mu kar nehotne prišle v misli Micikine besede: „Le zapomnite si Gottfried, da ta vsiljena prisega bo le vaše maščevanje.“

Še predno se mu je rodil prvi otrok, so glasoviti roparji napadli grajsko prištavo, jo opleni in zažgali. Ker se je to zgodilo v noči, je tako pogubno vplivalo na priljubljeno mlado go-

spo Eleonoro, da je močno zbolela. — Posledica te gospojne bolezni je bilo kljub vsej zdravniški brigi mrtvorojeno dete...

Blagi gospej je bilo najhuje, ker ni nje mož bil skoraj nikdar vesel ter napram njej nikdar odkritosrčen.

Tako, sta nekega poletnega popoldneva sedela na klopi pod starodavno grajsko lipo: Gottfried in njegova soproga Eleonora.

Ker je bil mož kar molčeč, kot vedno, je začela gospa Eleonora razgovor: „Ljubi Gottfried! Kako skrivnost vendar ti skrivaš v svojem srcu, pa kaj ti teži srce —? Zakaj si tak proti meni —? To veš, da sem ti dobra in vedno zvesta. To moraš tudi pripoznati, da naju vedno nesreče obiskujejo, a zakaj —?“

Zelo neprijetno je bilo graščaku ob teh odkritih soproginih besedah; prav vsaka ga je spekla v dno duše... Kadar mu je tako govorila, vselej se je spomnil na one zadnje besede, od njegove zapeljane Micike — in še nevidnega plodu svoje grešne pohotnosti... —

Da bi gospa Eleonora vsaj malo razvedrila svojega moža, ga je prosila, da bi šla malo na izprehod.

Pa sta šla.

Zelo je bilo Gottfriedu nečisto, ko se je Eleonora ta dan izbrala čisto novo smer; šla sta ravno proti isti debeli bukvi, kjer je on pred leti izročil nesrečni Miciki denar. Eleonora se je ustavila pri tem orjaškem drevesu, pa

vprašala moža, ali mu je znano zakaj stoji tam znamenje. —

Gottfried ji je zmeden odgovorjal: „Tudi Eleonora je to opazila. — Znova ga je prosila, naj ji razodene mučno skrivnost, ki ga tare, pa ni nič mogla zvedeti od njega.“

Reberski graščak je imel obiske; obiskali so ga njegovi prijatelji. Navečer, ko so odhajali pa jih je še jezdec spremljal.

Nazaj grede pa se je vračal po drugi daljši poti; kajti jezdenje je bila edinole še zabava, katero je imel.

S svojim škrim vancem je prijezdil v večjo vas: Zahrib. Ravno ob križpotju je bila gostilna; skočil je raz konja, ga privezal k ograji pa krenil naravnost v gostilno. —

V prostorni gostilniški sobi ni bilo razen ljubkega dečka okrog 3 let starega nikogar, sedel je na tleh pa se igral. Ko si je graščak bolj natanko ogledal otroka, — ga je spoznal! — bilo je njegovo lastno dete, zapeljane Micike — nekdanje hišne na reberski graščini. —

Graščaku so stopile solze v oči; s vso prijaznostjo se je začel otroku dobrikati, vzel ga je nato v naročaj pa govoril: „O ti nedolžni otrok moj — skivati se mora pred teboj oče tvoj —“

V tem pa je prišla v sobo mlada ženska; ključ so ji rožfali ob boku, kot vidni znak, da je gostilničarka. —

Spoznal je tudi njo — bila je Micika!

(Dalje prihodnjik).